

נר שמואל

לע"נ ר' שמואל ב"ר יצחק זצ"ל

שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: nershmuel1@gmail.com

סוטה - מ"א

1. אלו חלקים מהמשנה לגבי קריאת התורה של כהן גדול ביום הכיפורים, נתבאר בגמרא?

א. כיצד מדלג מ'אחרי מות' ל'אך בעשור' - הרי שנינו 'מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה'.

למסקנה ביאר אביי: בענין אחד מותר לדלג בשיעור שלא יפסוק המתורגמן, אבל בשני ענינים אין מדלגין. וכן שנינו.

עוד שנינו: אין מדלגין מנביא לנביא, ובנביא של שנים עשר מדלגין, ובלבד שלא ידלג מסוף הספר לתחילתו.

ב. הטעם שצריך להכריז 'יתר ממה שקרייתו כתוב כאן' - כדי שלא להוציא לעז על הס"ת שחסר בו.

הטעם שלא גולל לבמדבר - לפי שאין גוללין ס"ת בצבור, מפני כבודם.

הטעם שלא מביא ספר אחר - לרהב"י - משום שיחשבו שהראשון פסול. לר"ל - כיון שיצטרך לברך שוב וזו ברכה שאינה צריכה.

מה שמצינו שבשבת ר"ח טבת מוציא ג' ספרים ולא חוששים שיחשבו שאחד פסול - כיון ששם יש שלשה קרואים.

ג. שנינו שמברך עליה 8 ברכות וכו' - והשאר - תפילה תחנה רנה ובקשה שעמך ישראל צריכין ליושע, וחזרת בשומע תפילה.

ד. לאחר שמסיים הכהן - כל אחד מביא ספר תורה מתוך ביתו וקורא בו, כדי להראות יופיו של ס"ת לרבים.

2. משנה - כיצד סדר קריאת פרשת המלך שבמוצאי יום טוב הראשון של חג במוצאי שביעית?

א. המלך יושב על בימה מעץ, חזן הכנסת נוטל ס"ת ונותנה לראש הכנסת, שנותנה לסגן, שנותנה לכה"ג, והמלך נעמד ומקבל וקורא כשהוא יושב.

ב. אגריפס המלך - קרא עומד, ושבוהו חכמים, וכשהגיע ל'לא תוכל לתת עליך איש נכרי', זלגו עיניו דמעות, אמרו לו: אל תתירא, אחינו אתה..

[והותר לעמוד אע"פ שמלך שמחל על כבודו, אין כבודו מחול - משום מצוה שאני]

ג. וקורא מאלה הדברים עד שמע, ושמע, והיה אם שמוע, עשר תעשר, כי תכלה לעשר, ופרשת המלך וברכות וקללות, עד שגומר כל הפרשה.

ד. הברכות - אותן ברכות שכהן גדול מברך ביום"כ - אלא שנותן של רגלים תחת מחילת העון.

3. מדוע הוצרכה התורה לאריכות בפסוק הקובע את מועד הקהל?

מ'מקץ שבע שנים' לבד, הו"א שימנו משנת הארבעים ליצי"מ, אף שאינה שמיטה. ומ'שמיטה' לבד, הו"א בסוף שמיטה,

ומ'במועד' לבד הו"א בראש השנה, ומ'בחג הסוכות' לבד, הו"א אפילו ביו"ט אחרון, לכן נכתב 'בבוא כל ישראל' - התחלת המועד.

4. ברייתא - באותה שעה שהחניפו לו לאגריפס נתחייבו "שונאי ישראל" כלייה. מדוע נחשב שהחניפו לו הרי אמו מישראל [רש"י]?

מ"מ אינו ראוי למלכות, שהרי עבד היה וזול הוא.

עוד שנינו שמיזם זה - גבר אגריפס של חנופה - א. החניפו דיינין את בעלי הדינין. ב. הגדולים ראו עוברי עבירה ולא מיחו בידם מפני חנופה.

ג. ואין אדם יכול לומר לחבירו מעשי גדולים ממעשיך שכולן עוברין עליהן.

5. מותר להחניף לרשעים בעולם הזה. מניין?

א. שנאמר - לא יקרא עוד לנבל נדיב... משמע שבעוה"ז מותר.

ב. לריש לקיש - ממה שאמר יעקב לעשו 'ראיתי פניך כראות פני אלוקים ותרצני'.

וחולק על רבי לוי שהמשיל את יעקב לאדם שזימן את חבירו והכיר בו שמבקש להורגו, אמר לו: טעם תבשיל זה שאני טועם כתבשיל

שטעמתי בבית המלך, הבין הלה שמכירו המלך ולא הרגו. כך יעקב לא התכוון להחניף לעשו אלא לאיים עליו ולהודיעו שהוא רגיל לראות

מלאכים.

6. אלו דרשות אמר רבי אלעזר על 'כל אדם שיש בו חנופה' [והובאו פסוקים]?

א. מביא אף לעולם, ולא עוד, אלא שאין תפילתו נשמעת, ב. אפילו עוברין שבמעמי אמן מקללין אותו, ג. נופל בגיהנם.

7. כל המחניף לחבירו - סוף נופל בידו, ואם אינו נופל בידו - נופל ביד בניו, ואם אינו נופל ביד בניו - נופל ביד בן בנו. אצל מי מצינו כך?

ירמיה החניף לחנניה נביא השקר ולבסוף נפל ביד בן בנו.

"אינו דומה השונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחת" (חגיגה ט)